

“Els poemes són desolats perquè tenia present la pèrdua d'un amic”

Feliu Formosa (Sabadell, Vallès Occidental, 1934), traductor i poeta, guardonat el 2005 amb el premi d'Honor de les Lletres Catalanes, publica a l'Editorial Meteora el llibre de poemes *Centre de brevetat*.

—La primera cosa que adverteix el lector del llibre és la gran varietat formal dels poemes. Hi ha poemes en prosa i els poemes en vers poden ser curts o extensos. Per què?

—Cal explicar-ne la gènesi. Jo vaig començar a escriure unes proses poètiques bastant narratives, algunes amb un cert sentit de l'humor, i, paral·lelament, feia alguns poemes. Després, vaig pensar que si ho barrejava, podia sortir un llibre bastant legible. Els poemes, curts o més extensos, són tots de vers curt i bastant desolats, perquè tenia molt present la persona d'un amic que vaig perdre. La forma és contundent, concisa, sense filigranes idiomàtiques i, a més, no sé si hi ha tanta varietat.

—No era, per tant, un llibre pensat des del principi?

—No. És un llibre que surt una mica per necessitat. No sé si això és bo o no. És la primera vegada que un llibre m'ha sortit d'una forma gens deliberada. Les proses sí que ho eren, però després el llibre s'ha fet sense haver-lo planificat, a partir de coses que han anat apareixent.

—Són poemes que reflecteixen l'edat del poeta?

—Penso que sí. Per això hi ha tants records, tantes experiències anteriors. I tants poemes sobre la pèrdua de persones i sobre coses perdudes. Per exemple, paisatges de la meua infància. Un, a la meua edat, ja no està per gaires històries. Intento explicar-hi una certa desesperança, una certa desolació. I després hi ha altres textos que poden tenir una certa unitat, amb referents culturals i artístics, tot i que els temes són variats. És un llibre molt meu, de lectures i d'experiències viscudes.

—En molts casos, els estímuls poden ser literaris?

—Sí. Fins i tot musicals. Hi ha musicalitat en els poemes i alhora s'hi parla de música. He posat al final un poema en prosa que fa referència al darrer quartet de Beethoven, quan

Feliu Formosa publica a l'Editorial Meteora el llibre de poemes, en vers i prosa, *Centre de brevetat*.

està per damunt del bé i del mal, i se sent més lliure, com el darrer Rembrandt del qual parla Vinyoli.

—Heu volgut tenir la mateixa sensació de llibertat del darrer Beethoven?

—He volgut tenir aquesta actitud. Fins i tot en un moment dic que és una actitud antipoètica. Bé, potser no és la paraula adequada, perquè per sota d'aquesta actitud, com es veu en el darrer Beethoven, hi ha un pòsit d'ofici, molt identificable. El seu quartet és ple d'audàcies sonores, però hi ha un coixí de classicisme, que és el que ell trenca, però hi és.

—És el primer llibre que publiquen després d'haver aplegat tota la vostra poesia en un volum, el llibre del 2004 *Darrere el vidre*. Això us ha fet adoptar una actitud nova davant el fet poètic?

—No. Jo diria que no. La diferència és que fins ara tenia la sensació d'estar escrivint un conjunt, un recull, i aquí no l'he tinguda. Sí que vaig pensar que després de publicar la poesia completa em quedaria una mica buit i em costaria molt de fer un altre llibre.

Però el record de persones que vaig conèixer, d'Anna Murià a Dürrenmatt, i l'estímul literari, em va portar de nou a la poesia, de manera natural.

—Penseu que heu avançat en alguna línia estilística?

—No. Crec que és un llibre molt meu. Més aviat he tornat una mica a un llibre anterior, el segon, el *Llibre de les meditacions*, de versos curts, formes en principi populars de poesia. Hi ha una cosa curiosa. Una amiga meua que és poc lectora de poesia, d'aquelles persones que diuen que no l'entenen, em va dir que aquest sí que l'entén. Jo penso que potser s'entén massa i tot, no?

—No temeu que tanta claredat pugui impedir que els lectors es puguin fer seus els poemes?

—No. Tot i ser clars, tots tenen, em penso, una certa dosi d'ambigüitat.

—Dediqueu el mateix temps de sempre a la poesia?

—Sí. Igual. La faig molt de tant en tant. El que faig bàsicament és traduir. Com sempre.

Lluís Bonada